

Alegerea lui Lot – Autor necunoscut

Geneza 19

Există multe învățăături valoroase care pot fi învățate din examinarea caracterelor foarte diferite ale lui Avraam și Lot și am face bine să ne reamintim mereu istoria acestor doi bărbați. Amândoi erau „credincioși”, amândoi părăsiseră țara de rudenie, amândoi se aflau într-o țară străină. Și totuși, cât de diferită a fost umblarea lor! Cât de complet diferite au fost experiențele lor! În timp ce Avraam se bucura de o pace profundă și se bucura de favoarea și părtășia lui Dumnezeu, citim despre Lot că „își chinuia zi după zi sufletul drept” (2 Petru 2.8). Deși era un „om drept” în sensul Scripturii, el nu se bucura de poziția sa favorizată, pentru că nu trăia în ea și, prin urmare, nu putea avea niciuna dintre experiențele binecuvântate ale lui Avraam. Această diferență va fi întotdeauna evidentă între un credincios cu mentalitate lumească și unul care umblă cu credință cu Dumnezeu prin har.

Domnul nu poate face altceva decât să rămână credincios față de ai Săi. El ia notă de tot ce este prin credință pe calea lor, dar și de tot ce nu este prin credință. Ispitele, cu care s-a confruntat Lot, au fost doar consecințe ale necredinței sale. Marea nesiguranță cu privire la propria sa cale și întinericul complet cu privire la acțiunile drepte ale lui Dumnezeu sunt evidente pe tot parcursul vieții sale. El nu a avut nicio experiență a puterii unei credințe care se bazează pe Dumnezeu. El nu a cunoscut această credință și, prin urmare, i-a lipsit certitudinea care i-ar fi permis să meargă înainte fericit, fără să fie preocupat de lucrurile lumii. De aici și experiențele sale umilitoare și dureroase. Dar să nu uităm că și noi vom avea parte de aceleași experiențe, dacă nu-L alegem *din inimă* pe Hristos ca parte a noastră. De ce a fost viața lui Avraam o viață atât de fericită? Pentru simplul motiv că *Dumnezeu* era partea lui.

L-am putea numi pe Lot mai degrabă un *însoțitor* al celor care au credință și merg pe calea credinței, decât un om care are el însuși credință și merge acum în puterea ei. Așa a fost cu el de la începutul călătoriei sale. Și acesta este motivul pentru care, de îndată ce a fost pus la încercare, toată slăbiciunea sa a fost dezvăluită. La fel se întâmplă adesea și cu noi când ne asociem în umblarea noastră cu cei care au credință, în timp ce noi înșine nu o avem. Cu ucenicii Domnului nu a fost altfel. De îndată ce au fost puși la încercare, au eșuat. Sufletul care urmează lumina altuia va rezista doar atât timp cât nu este cernut de încercări.

Chemarea personală a lui Dumnezeu s-a confruntat inițial cu o anumită necredință din partea lui Avraam, similar cu cazul ucenicului care a răspuns chemării Domnului cu cuvintele: „Doamne, dă-mi voie întâi să merg și să-l înmormântează pe tatăl” (Matei 8.21). Avraam pornește la drum, dar îl ia cu el pe tatăl său Terah. De aceea nu ajunge prea departe. El se oprește în Haran pentru a-și stabili acolo casa. Dumnezeu îl chemase pe Avraam, nu pe Terah, dar Avraam a vrut să-l ia pe Terah cu el în țara Canaan. Ascultător, el a părăsit tot ceea ce avea și ceea ce îi era omenesc drag și s-a mulțumit să nu posede *nimic*. Îi va permite totuși Dumnezeu să ia numai *ceva* cu el, pe tatăl său drag și îmbătrânit? Cât de ușor de înțeles ni se pare aceasta! Dar acest „ceva” nu venea de la Dumnezeu, așa că acțiunea lui nu putea avea succes. Terah se dovedește a fi doar un obstacol pe drum. Abia după ce a murit, Avraam ajunge în țara în care Dumnezeu îl chemase (compară cu Geneza 12.1 și Faptele apostolilor 7.4).

„Și Avram a plecat, cum îi spusese DOMNUL. Și Lot a mers cu el ... și au ieșit ca să meargă în țara Canaanului; și au venit în țara Canaanului” (Geneza 12.4,5). Să observăm că Lot era un om

credincios, dar a mers pe noua cale ca *însoțitor* al lui Avraam. El nu a stat acolo în puterea unei credințe personale, el a stat doar *cu* Avraam. Acesta este motivul pentru care, deși era un om drept, îl vedem ulterior mergând pe cărările strâmbe ale înțelepciunii lumești.

Binecuvântarea lui Dumnezeu este cu cei doi bărbați. Proprietățile lor cresc. Au turme mari și multe animale, astfel încât ținutul în care trăiesc nu mai are suficient loc pentru amândoi. Ei trebuie să se despartă (Geneza 13). Circumstanțele de orice fel ar fi ele - aici este vorba de abundența binecuvântărilor lui Dumnezeu - scot la iveală ceea ce inima este cu adevărat hotărâtă să facă.

Nu poate exista nicio îndoială că Avraam și, la început, Lot au ocupat locul de străini și călători în Canaan. „Canaaniții și fereziții locuiau atunci în țară” [Geneza 13.7]. Ei înșiși nu dețineau atât de mult din pământ încât să fi putut pune piciorul pe el. Pentru ei, totul depindea de ceea ce promisiunile divine însemnau pentru ei (Evrei 11.9). Două lucruri, *altarul* și *cortul*, îi caracterizau. Rătăcind prin țară și închinându-se lui Dumnezeu, ei mărturiseau că erau străini și pelerini pe pământ. Cel puțin acesta a fost cazul lui Avraam. El a arătat „clar că el căuta o patrie. Și dacă s-ar fi gândit la cea din care ieșise, ar fi avut timp să se întoarcă”. Dar el a căutat „una mai bună, care este cerească”. De aceea Dumnezeu nu S-a rușinat de el, ca să fie numit Dumnezeul lui (compară cu Evrei 11.13-16; nu citim niciodată că Dumnezeu este numit „Dumnezeul lui Lot”). Toate acestea au avut un efect formativ asupra atitudinii și caracterului lui Avraam.

Când țara nu le mai permite celor doi bărbați să trăiască împreună și păstorii celor doi intră în conflict, Avraam îi spune lui Lot: „Nu este toată țara înaintea ta?” [Geneza 13.9]. Ia ce vrei, dar să nu fie ceartă între mine și tine. Dacă tu vrei să alegi ținutul din stânga, eu mă voi întoarce la dreapta, sau dacă tu vrei să mergi la dreapta, eu voi merge la stânga. Partea mea este promisiunea; eu nu posed nimic aici, dar cetatea lui Dumnezeu în gloria de sus îmi deschide porțile sale. Inima lui Avraam era orientată spre promisiunile lui Dumnezeu; în comparație cu ele, orice altceva era *nimic*. Poate părea o prostie să-l lase pe Lot să aleagă, să-i cedeze totul, ca să spun așa, dar credința i-a adus lui Avraam o mentalitate cerească și l-a eliberat de orice dorință de câștig pământesc.

Nu era la fel la Lot. El își ridică ochii - câmpia Iordanului este bine udată peste tot, ca grădina DOMNULUI, și o alege. În sine, nu este nimic nepotrivit sau greșit în a alege o „câmpie udată”, dar aceasta dovedește că toată inima lui nu este orientată pe promisiunile lui Dumnezeu. Comportamentul lui Avraam provine dintr-o simplitate a credinței care își însușește promisiunile lui Dumnezeu și nu are nevoie de nimic în afara lor. Credința poate renunța și Îl lasă pe Dumnezeu să aleagă pentru el.¹ Pe de altă parte, o gândire carnală ia tot ce poate obține. Lot a acționat conform rațiunii sale și a ales ceea ce i se părea plăcut și de dorit pe moment. Și de ce să n-o facă? Nu era nimic rău în câmpia Iordanului. Nu o dăduse Dumnezeu și o făcuse atât de frumoasă?

Însoțitorul lui Avraam apare aici pe nivelul jos al credinței *sale*. Dar dacă alege râurile din câmpie, nu va rata să locuiască în cetățile lor. „Și oamenii din Sodoma erau răi și mari păcătoși înaintea DOMNULUI” (Geneza 13.13). Poate că nu a fost intenția lui Lot să *locuiască* în Sodoma, dar pas cu pas a trebuit să ajungă acolo. În cele din urmă, el stătea ca un om respectat „la poarta Sodomei” [Geneza 19.1]. Dar era inevitabil ca locul în care își găsisse plăcerea să nu-i aducă greutate și necazuri. Acolo unde nu există credință care să țină inima și mintea concentrate pe promisiunile

¹ „Și DOMNUL a zis lui Avraam, *după ce se despărțise* Lot de el: «*Ridică-ți ochii acum și privește din locul unde ești spre nord și spre sud și spre răsărit și spre apus. Pentru că toată țara pe care o vezi ți-o voi da ție și seminței tale pentru totdeauna*»” (Geneza 13.14,15).

lui Dumnezeu, nu există credință care să țină sufletul departe de păcat. Este posibil ca acesta să nu fie direct nesincer, dar starea lui îl obligă pe Dumnezeu să-l pedepsească.

Calea lui Avraam în tot acest timp este caracterizată de o intimitate cu Dumnezeu. Domnul Se asociază cu el, îl vizitează și îi împărtășește gândurile și intențiile Sale, astfel încât el este numit „prietenul lui Dumnezeu” (compară cu 2 Cronici 20.7; Isaia 41.8; Iacov 2.23). Și nu numai că i se prezintă gândurile Domnului cu privire la el însuși, dar Dumnezeu îi dezvăluie, chiar dacă el personal nu avea nimic de-a face cu aceasta, ce urma să facă cu Sodoma, cetatea păcatului (Geneza 18). Chiar și astăzi, Dumnezeu le spune celor ai Săi ce vrea să facă cu lumea, al cărei păcat își va atinge în curând măsura maximă. Deși speranța credincioșilor de astăzi este legată de Canaanul ceresc, de ceea ce îi așteaptă și le este promis sus, El îi atrage totuși în încredere și le face cunoscut încă de pe acum ce lucruri teribile se vor petrece într-o zi pe acest pământ, unde ei nu vor mai fi.

Între timp, Lot „își chinuie sufletul său neprihănit”. Știe el ceva despre intențiile lui Dumnezeu? Nici pe departe. El este salvat, dar ca prin foc. Deși „neprihănit”, el trăiește în Sodoma. În loc să se bucure de părtășia cu Dumnezeu, sufletul său este chinuit zi de zi de faptele nelegiuite ale sodomiților. El trăiește acolo cu o inimă împovărată și o conștiință acuzatoare înainte de venirea judecății, în timp ce fericitul Avraam locuiește pe munte și are părtășie cu Dumnezeu acolo; și când vine judecata, aceasta îl găsește pe Lot complet nepregătit.

Dar Domnul Se îndură de el și trimite îngeri pentru a-l scoate din cetate. Dar Lot nu mai are puterea de a scăpa; și-a pierdut-o complet prin infidelitatea sa. Legăturile îl leagă de locul în care l-a adus necredința sa. Fiicele lui s-au căsătorit acolo. Toată puterea de a depune mărturie a dispărut, pentru că el s-a alăturat lumii, în loc să depună mărturie împotriva ei prin separarea hotărâtă de ea. Oamenii din cetate au perfectă dreptate când spun despre el: „Acesta a venit să locuiască aici temporar și mereu este *judecător*” (Geneza 19.9). Este absurd ca unul care a căutat locul păcatului să depună mărturie împotriva păcatului. Cât de diferit a fost cu Avraam, când acesta a coborât în Egipt! Drumul său nu a fost bun, dar de îndată ce și-a dat seama de aceasta, a putut să se întoarcă direct la locul unde se afla altarul său anterior. Dar dacă cineva a mers mult timp *la vale*, acesta va găsi cu greu *calea de urcat*.

Oriunde planurile lui Dumnezeu sunt revelate credinței, duhul de mijlocire se trezește. Așa a fost în cazul profetului Isaia în zilele de mai târziu. Atunci când Domnul îi dă porunca: „Îngrașă inima poporului acestuia etc.” [Isaia 6.10], cuvintele ies imediat de pe buzele sale: „Până când, Doamne?” [Isaia 6.11]. Și Avraam mijlocește aici la Dumnezeu pentru Sodoma. Dar, vai! nu erau nici măcar zece drepti în cetate; nu a fost găsit niciunul în afară de Lot. În ceea ce privește poziția lui Avraam, el a privit de la înălțimea sa cetățile nefericite și, când acestea au luat foc dimineața devreme, el s-a aflat din nou la locul unde „stătuse înaintea Domnului” (Geneza 19.27). Cu siguranță, ce au văzut ochii lui a fost profund dureros pentru el, dar el era departe de locul judecății, liniștit și fericit în prezența Domnului.

Lot a ascultat avertismentul îngerilor, dar inima lui era încă în Sodoma. Legăturile, care îl legau de cetate, erau prea multe. I-ar fi plăcut să ia totul cu el. Dar nu poți lua nimic din Sodoma pentru Dumnezeu, trebuie să lași totul în urmă. Acolo unde carnea găsește plăcere, Domnul trebuie să răspundă cu suferință.

În fața distrugerii iminente, bietul Lot încă mai poate ezita. Atunci „bărbații i-au apucat mâna lui și mâna soției lui și mâna celor două fiice ale lui, *DOMNUL fiind îndurător față de el*, și l-au scos și l-au lăsat afară din cetate” [Geneza 19.16]. Lot trebuie să lase în urmă toate bunurile sale, oile și vitele sale numeroase; tot ce i-a rămas este viața sa goală. Capitolul nostru se încheie cu aceste

cuvinte: „Și a fost așa: când a nimicit Dumnezeu cetățile câmpiei, Dumnezeu Și-a amintit de Avraam și a scos pe Lot din mijlocul prăpădului” [Geneza 19.29].

Dacă credințioșia Domnului s-a dovedit în *salvarea* lui Lot, ea s-a arătat și în faptul că El a rupt orice legătură din spatele lui care îl mai lega de locul neevlavios. El i-a spus: „Scapă-ți viața; nu privi înapoi și nu te opri în toată câmpia; scapă la munte, ca să nu pieri” [Geneza 19.17]. Dar duhul lui Lot este în frământare. El răspunde: „Nu, Doamne! ... nu voi putea scăpa la munte, ca nu cumva să mă ajungă răul și să mor” [Geneza 19.19]. El și-a pierdut orice sentiment de siguranță pe drumul său. Așa va fi întotdeauna când un copil al lui Dumnezeu merge pe propria sa cale în necredință. Calea credinței i se pare atunci a fi cea mai periculoasă cale din lume. Lot se obișnuise cu *câmpia* bogată în apă, iar locul unde Avraam se bucura de siguranță și pace desăvârșită era pe *munte*. Domnul îi ascultă cererea, cruță cetatea Țoar și îi permite să fugă acolo. Dar când Lot vede judecata, el este în cele din urmă forțat să părăsească din nou Țoar și să caute refugiu în munți (Geneza 19.30.)

Să remarcăm marea nesiguranță a lui Lot, incapacitatea sa totală de a-L urma pe Domnul cu simplitate! Așa cum tocmai am spus, la fel va fi și pentru noi dacă, în necredință, mergem în locuri, intrăm în relații etc., în care „cel neprihănit” nu ar trebui să se afle. Atunci ne vom confrunta în mod necesar cu tot felul de greutăți și temeri, care nu sunt partea noastră naturală de credincioși, ci vin asupra noastră pentru că ne aflăm într-o poziție greșită, lumească - încercări care sunt rodul *necredinței*, rezultatul *rătăcirii* noastre de pe calea credinței, pentru că nu am învățat să „socotim toate pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoașterii lui Isus Hristos” [Filipeni 3.8].

„A pierde”, „a renunța”, vezi aici, cititorul meu, poziția reală a creștinului, partea care i se cuvine. Nu va fi dificil pentru credinciosul care trăiește în cunoștința și conștientizarea prezentă că „*totul* este al nostru” să ocupe această poziție. Privind la *promisiune*, Avraam a fost capabil să renunțe cu bucurie la toate avantajele externe. Acesta este modul în care credința este capabilă să „renunțe” și astăzi. Prețuind promisiunile divine mai mult decât bogățiile și onorurile acestei lumi, el este pregătit să considere tot ceea ce aduce câștig cârnii drept „pierdere” de dragul Domnului.

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Lots Wahl*”